

30 ANYS DE VINCULACIÓ AMB L'INSTITUT NARCÍS OLLER

Montserrat Olivé i Ollé

Records d'una exalumna

D'entrada, vull situar el lector en l'època que vaig estudiar a l'Institut Narcís Oller. Vaig entrar-hi el setembre de l'any 1982, amb 13 anys, per iniciar el 1r de BUP, i vaig acabar l'Institut l'any 1986, en cursar el COU i la selectivitat, quan ja en tenia 17. D'aleshores ençà, només han passat 30 anys.

Un primer record que em ve al cap és el fet que anar a l'Institut va significar no haver de portar uniforme. Per a mi anar a l'escola era, fins aleshores, vestir totes iguals. Una altra novetat molt assenyalada era que per primera vegada compartia les classes amb nois. També, la sensació de llibertat, d'un control no tan estricte: a "l'hora del pati" podíem sortir del centre i esmorzàvem tot passejant pel carrer de la Cort; la familiaritat amb els docents, el que cada assignatura tingués un professor diferent... ho podria, potser, resumir dient que em sentia gran, bé, "dels grans".

Altres bons records que tinc de l'Institut, tant de persones com de fets, que només esmentaré són els balls de l'Institut al gimnàs, la desfilada de moda per recollir diners per al viatge de 3r de BUP, el viatge que vàrem fer a París en acabar el BUP, el conserge del centre, El Tibetano —tota una institució—, el senyor Roca —director de l'Institut—, la revista *La Calaixera*, les setmanes culturals, les esquiades...

A primer curs eren molt freqüents les "novatades". Recordo encara quan va entrar a classe, molt seriós i convincent, un alumne de COU fent-se passar durant mitja hora ben bona pel professor titular de l'assignatura. I tots ens el vam creure!

Tot sovint, sobretot a l'hora de matemàtiques, acostumaven a desaparèixer els esborradors i els guixos. El professor Jorge Manrique, tot un personatge, cansat i avorrit de nosaltres, es portava ell mateix els guixos i esborrava la pissarra amb el colze (duia bata). Al final de curs van aparèixer nou esborradors penjats del fluorescent de la classe.

A vegades també havíem de desallotjar l'edifici per l'amenaça d'alguna bomba, especialment però, en època d'exàmens. Per cert, els exàmens els fèiem a la Sibèria (aula que tenia aquest malnom perquè era molt gran i freda).

D'aquells quatre anys del meu pas per l'Institut vull destacar-ne per damunt de tot el fet que va suposar el formar la colla d'amigues i, més tard, també la d'amics. Durant aquells anys vaig fer molt bones amistats: amics i amigues que encara avui constitueixen el cercle d'amics amb qui tinc molta relació. També en aquells anys i de la relació quotidiana a l'Institut es van formar moltes parelles de les quals, després, hi va haver casaments.

En la vessant de l'esport cal remarcar que durant els dos primers anys d'Institut teníem la possibilitat de competir, "de jugar" —en el meu cas, a bàsquet—, contra d'altres centres escolars de la ciutat. La pràctica de l'esport d'equip feia que compartís entrenaments i partits, i que defensés els colors de l'Institut —la samarreta verda— davant les rivals d'altres escoles o instituts valencs: el Col·legi Claret i l'Institut d'FP.

Quan vaig haver d'escollir entre ciències i lletres, em vaig decantar per les lletres; per les lletres pures, amb l'estudi intensiu del llatí i del grec. Fins a 3r de BUP el llatí i el grec eren obligatoris per als de lletres; a COU, ja eren optatius i em vaig trobar que a la classe de llatí, amb el professor Julián Calvo, només érem dues alumnes i a la de grec, amb el professor Armand Carreras, era l'única alumna. El fet de ser l'única estudiant de COU de l'Institut que cursava l'assignatura de grec va fer que m'etiquetessin com la "grega". Per a mi aquell curs del COU va ser sinònim d'estudiar llatí i grec amb intensitat, la resta d'assignatures quedaven en un segon terme... Em passava el dia traduint textos clàssics, perquè aleshores la meua intenció era estudiar clàssiques.

Malgrat això, va ser difícil omplir l'imprès de selecció dels estudis a realitzar a la Universitat. Tot i que m'agradaven, i molt, el llatí i el grec, no em veia, en la meua vida laboral i professional, orientant-me cap a unes sortides com eren les de donar classes o traduint textos per a editorials. De sempre, m'havien agradat els llibres i llegir i a casa em deien que estudiés el que més m'agradés; de fet, va ser el meu pare el que em va parlar de la possibilitat d'estudiar per a bibliotecària. Encara desconeixia del tot què eren els estudis universitaris de biblioteconomia.

Vinculació actual encara

Tot i que ja fa trenta anys del meu pas com a alumna pel Narcís Oller no me n'he desvinculat del tot. Mentre estava estudiant biblioteconomia em van demanar si podia col·laborar en unes xerrades d'orientació professional per als alumnes de COU. Hi vaig participar de grat. Aquelles xerrades devien donar el seu fruit, ja que per sorpresa meua ara fa uns dos anys, amb motiu d'assistir a un curs a la Universitat Politècnica de Catalunya, la professora del curs, que és valenca i exalumna també del Narcís Oller, em feia referència a aquelles orientacions professionals que la van decantar a una formació en documentació. Actualment col·laboro impartint unes

sessions sobre l'accés i recuperació de la informació adreçades als estudiants de 1r de Batxillerat que fan el Treball de Recerca.

Però la meua persistent vinculació a l'Institut Narcís Oller es deu sobretot al fet que des del setembre de 1999 el meu marit, Carles Gallart, és professor d'economia del centre. Amb ell he conegut un altre institut; l'institut modern, el nou edifici, el centre portes endins, des d'una perspectiva nova: la del professor i la de membre d'un dels equips directius, amb tot el que això representa. Ha estat també xocant i alhora gratificant poder conèixer els qui havien estat els meus docents que de cop i volta són, ara, companys de feina del Carles. Això comporta conèixer-los des d'altres facetes.

Finalment, el pas dels meus tres fills per l'Institut fa que una altra generació a casa tingui vivències i records propis sobre aquest nostre centre, l'Institut Narcís Oller, que celebra el seu 60è aniversari.

Equip femeni de bàsquet de 1r de BUP de l'Institut Narcís Oller de Valls l'any 1983.

